

LBRIS

We know
books

IULIA-FLORENTINA PACIUREA

APĂ PLATĂ CU LĂMÂIE
O CĂLĂTORIE ÎN AMAZONIA

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2024

CUPRINS

<i>PREFAȚĂ</i>	5
I. NOAPTEA E TÂNĂRĂ.....	9
II. ÎNVAȚĂ-MĂ SĂ CRED.....	21
III. TANGIBILA TINEREȚE.....	35
IV. APĂ PLATĂ CU LĂMÂIE.....	47
V. VINĂ FĂRĂ VINO VAT.....	57
VI. FĂȚIȘ.....	67
VII. ASPRU ȘI CALD.....	77
VIII. INSULA MEA.....	87
IX. SANCTUARUL AMINTIRILOR.....	97
X. ZEH SUNT SUPĂRAȚI.....	111
XI. POVEȘTEA DIN FRUNZIȘ.....	125
XII. ÎNFIERAT.....	135
XIII. ȚARA DE NICĂIERI.....	145
XIV. ÎNTRE CER ȘI PĂMÂNT.....	155
XV. PUNTEA INOCENȚEI.....	171
XVI. ÎNTRE PARĂ ȘI BAHIA.....	187
XVII. MAGIA DIN MANGROVE.....	203
XVIII. A PATRA PUTERE ÎN STAT.....	221
XIX. TU EȘTI FOC ȘI EU FIRID.....	233
XX. O LUME ÎNTREAGĂ DE POSIBILITĂȚI ..	245
XXI. ÎNAINTE, ORIUNDE!.....	257

urbană. Cele două „jungle” se întrepătrund, iar Allison realizează în final aceasta și alege evadarea prin iubire în arhetip, singura cale care aduce libertatea, doar atunci când te cunoști pe sine. Publicitatea trustului de presă și viața „perfectă” nu mai sunt de ajuns pentru Allison, care transmite cititorului, prin autoare, că trebuie să-și schimbe viața prin alegerea libertății de a fi pur și simplu.

Ionuț ȚENE

I

NOAPTEA E TÂNĂRĂ...

Știi cum sunt zilele acelea cu adevărat grele? Eu știu. Astăzi mi se pare că întregul Univers a complotat împotriva mea: ceasul deșteptător a decis să plece în vacanță și am descoperit că nu mai am cafea! Mi-am fiert cu apă zățul rămas în ibricul nespălat de ieri... Cred că te gândești acum: cât de disperată și, mai ales, dependentă de cofeină poate fi ca să faci asta?! Păi sunt... Ieri, duminică, am ieșit la cină cu viitorul meu fost prieten, cu o cunoștință îndepărtată a unei amice, care, nu știu din ce motiv, se tot încăpățânează să mă vadă căsătorită sau măcar într-o relație. Am 32 de ani... niciun ceas biologic nu ticăie pe nicăieri! Mie, cel puțin, nu mi se pare... Revenind la ziua grea de astăzi, ca și cum nu ar fi fost suficientă treaba cu ceasul și cafeaua, am descoperit curând că mi-am uitat costumul la curățătorie și afară plouă ca și când Seattle ar fi intrat brusc sub El Nino! Ce face o astfel de zi să fie cu adevărat insuportabilă? Păi, când să ies, găsesc pe prag, împreună cu ziarul de azi, corespondența încurcată de curier a vecinului de vizavi, un anume Thomas Beren... nu

am răbdare să-i citesc numele până la capăt și, sperând că în plic nu se ascund numerele câștigătoare de la Loto sau rezultatele analizelor la sânge, îl arunc în grabă pe măsuță, ratând la milimetru cana cu zaț răsfierț și plec la serviciu.

– Cum a fost? Spune tot! Nu rata niciun detaliu obscen!, mă întâmpină prietena și colega mea, Alice, cum intru pe ușă.

– Cel mai aproape de obscen din toată seara trecută a fost momentul în care mi-a căzut pachetul de țigări din geantă și m-am aplecat după el. În rest... crede-mă... nimic. Nu a fost să fie! Nu e „sufletul meu pereche”. Ceilalți au ajuns?

– Mă dezamăgești... câți bărbați buni trebuie să-ți mai găsesc ca să fii mulțumită? Cel de ieri era frumos, bogat, nu locuia cu mama, nu fusese însurat, nu avea copii și iubea o cafea bună! Erați perfecți împreună!

– Perfecți până când eu am vrut să vedem „2012”, iar el, „Pretty Woman”!

– Iar „2012”?! M-ai târât de cinci ori la filmul acela! El a vrut să fie romantic... Și da, au intrat de aproape 30 de minute, cred că deja se împart reportajele...

– De 30 de minute?! Repede: cum arăt? Sunt bine?

– Bine, dar rupe eticheta cu prețul de pe rochie!

– Rupe-o tu! Ține-mi pumnii!

– O să fie bine... Toate temele sunt ok... una singură e horror și doar n-o să nimerești chiar tu acolo!

– Horror? Ce anume?

– Intră, că e târziu!

Cu gândul la ce anume putea fi „horror”, am intrat în sala de ședințe a reporterilor angajați de „Live Truth” („Adevărul Live”), cel mai mare post de televiziune din cea mai ploioasă metropolă americană.

Emilly, Bill, Teresa, Jack și Ricardo, toți cinci colegii mei, erau deja prezenți. Orlando, șeful nostru veșnic nemulțumit, împărțea destinațiile. Urmează un an minunat, un an de muncă pe teren, un an în care o să locuiesc într-un hotel scump din Paris sau Londra sau chiar Berlin, preferatul meu... Totul va fi achitat de televiziune, iar eu nu va trebui decât să strălucesc pe sticlă, să fiu fermecătoare și să transmit live toate evenimentele importante ale respectivei țări europene. Decizia luată de televiziune fusese una bună, mai ales din punct de vedere financiar. De ce să plătească un reporter ori de câte ori se întâmplă ceva important și să fie aproape întotdeauna lipsită de transmisiunile live, când pot plăti o singură persoană care să stea permanent în țara respectivă?

– Emilly – Tenerife, Bill – Costa Rica, Teresa – Bali, Jack – Maroc, Ricardo – Hawaii și ultima sosită, ca de obicei, deja nu mă mai miră întârzierea... Allison – Amazon! Gata! Am încheiat pentru astăzi. Începând de mâine, veți putea găsi toate informațiile necesare la secretariat, la Alice, și biletele de avion sosesc până vineri, iar luni vă vreau plecați pe toți șase!, încheie cu voce aproape răstită Orlando și ieși din încăpere până să apuc să spun măcar „Bună ziua!”.

– Nu înțeleg nimic... Ce s-a întâmplat cu Londra, cu Paris, cu Viena?, întrebai ținând în

mână un dosar de câteva sute de pagini pe care scria mare numele meu și „AMAZON”, „Amazon” cu caractere horror!

– Allison dragă, ai ajuns prea târziu la petrecere. Orlando vrea să facă modificări în grila de programe. Vrea mai puțină economie și politică și...

– Și mai multă distracție!, o completă Bill pe Teresa. Costa Rica... vă dați seama, fetelor? Eu merg opt luni în Costa Rica pe banii lor ca să realizez un documentar despre opt dintre cele mai frumoase plaje ale Americii Centrale! Opt...

– Deja visează la bikini. După opt luni acolo, cred că nu se mai întoarce acasă. Își dă demisia în luna a șaptea, râse Teresa.

– Iar eu, din prima lună! completă Ricardo. Abia aștept să-mi văd biletul de plecare. Nimic nu bate Hawaiiul, nimic!

– Dar eu? Eu am Amazon... Sigur Orlando nu a greșit nimic? Adică Amazon nu este o destinație exotică. Nu asta dorește? Întrebai cu jumătate de gură.

– Ne-a spus că vrea diversitate, frumusețe, natură... mai ales natură. Vrea să fim un fel de 2 în 1... pe de o parte, va păstra vechile programe și, pe de alta, va introduce șase documentare. Ale noastre. Noi suntem un fel de divizie gen „National Geographic”..., mă lămuri Emily.

– Bine, dar Amazon nu seamănă cu celelalte cinci..., protestai eu.

– Ba da! La partea cu natura... Adică unde mai în natură puteai să mergi tu, Allison, decât acolo? Orlando te iubește mult și a lăsat pentru tine cea mai râvnită destinație..., glumi Bill.

– Râvnită?!

– Gândește-te, Allison... 6437 de km de apă și 5,5 milioane de kilometri pătrați de pădure! E perfect pentru tine! O să te distrezi de minune!, mă încurajă tot în glumă Jack.

– Dacă-ți place, mergi tu acolo... Facem schimb? Hai chiar acum la Orlando!, îi propusei, sigură deja de răspunsul negativ.

– Eu? Să dau Marocul pe Amazon? Crezi că n-am văzut „Clona”? Dacă îmi găsesc vreo Jade pe acolo?

– Dacă îți găsești, ai face bine să privești în altă parte. Dacă nu ai cămile de dat la schimb, nu faci nimic, îi răspunsei supărată.

Ziua mea proastă încă de dimineață se dovedea a fi cu adevărat nefastă. Am încercat să-l înduplec pe Orlando, însă destinul meu nu se schimbă cu nimic. Următoarele opt luni aveau să fie, cum spusese și Alice, horror. În loc de hoteluri scumpe, haine fine și recepții fastuoase, mă așteptau mii de km de apă și milioane de km de pădure. Nu puteam să ocup locul unui coleg de-ai mei și nici să renunț la un salariu excelent. Va trebui deci să dau pantofii cu toc cui pe o pereche de adidași și geanta de firmă pe un rucsac...

– Mai degrabă vei schimba pantofii cu bocanci, Allison... nu cred ca adidașii să fie de ajuns, mă anunță Alice amuzată.

– Pe tine chiar te distrează situația asta, nu?

– Da... recunosc. Dar și tu trebuie să recunoști că dacă mă ascultai pe mine, până acum erai soția unui bărbat drăguț și bogat și ai fi urmărit reportaje cu jungla amazoniană la televizor.

– Vorbești de parcă m-aș muta acolo

definitiv și de parcă aș străbate pe jos pădurea. Alice, Orlando ne va oferi un minimum de confort. Va fi bine și, în plus, prefer de 1000 de ori asta decât să fiu soție și atât! Să stau acasă cu papucei pufoși, să îmi aștept soțul cu briose și să fac copii!

– Știi, știi... viața asta nu este pentru tine...

– Și niciodată nu va fi!

– Și pentru că nu va fi, hai să vorbim de altceva. N-ai uitat ce e mâine seară, nu?

– Mâine... ziua lui Emilly. N-am luat niciun cadou.

– Dar rochie? Trebuie să cumperi cea mai chic rochie, Allison! Cine știe când vei mai purta una?, îmi spuse Alice jucându-se cu un creion pe dosarul meu cu „Amazon”.

– Știi, ai talent. Trebuia să fii pictor, nu secretară! spusei examinând dosarul.

Alice îmi desenase câțiva copaci și un soi de tufișuri pe el.

Am plecat apoi la cumpărături, eu, Alice și Teresa. Am scăpat rapid de cadoul pentru Emilly. I-am cumpărat o pereche de cercei și apoi am început să-mi caut rochie. Nimic pe lume nu-mi plăcea mai mult decât să merg la cumpărături. Poate doar senzația de mătase pe piele, senzația aceea de putere pe care ți-o poate da doar o rochie nouă. Eram însă foarte greu de mulțumit și, în timp ce fetele își găsiseră din prima zi, eu am căutat și în ziua următoare ținuta perfectă.

A doua zi, către seară, eram în sfârșit mulțumită. Seattle nu fusese deloc generos cu mine și plouase continuu, însă eu reușisem să uit complet de Amazon. Îmi plăcea să fiu cea mai

atractivă apariție la o petrecere și părul cu nuanțe de auriu, ondulat natural, mă ajuta întotdeauna. Nu eram foarte înaltă, dar nici scundă... cred că aveam înălțimea ideală pentru o femeie obișnuită să poarte tocure până și în casă. Nu mă interesase niciodată a cui este petrecerea la care mergeam, câtă vreme erau invitați pe gustul meu. La petrecerile oferite de Emilly erau întotdeauna! Erau oameni eleganți, manierați, obișnuți cu lucruri fine și plini de viață. Sexul frumos era întotdeauna frumos, iar ei, bărbații, erau întotdeauna gata să ofere un compliment, să flateze, să cucerească. Era lumea mea, o simțeam a fi lumea mea și îmi plăcea să fiu la înălțime! Îmi plăcea ca, atunci când intram undeva, să întorc priviri, să stârnesc admirație. Stârneam, desigur, și invidie, căci femeile întotdeauna sunt invidioase pe semenele lor, întotdeauna se simt ca într-o competiție și chiar era... în viață totul mi se părea o competiție. Dar nu mă interesa. Îmi plăcea chiar... Făceam parte dintr-o lume închisă, o lume în care contau aparențele și mie îmi plăcea să duc aparența la stadiu de artă.

– Uneori am impresia că îți studiezi fiecare gest acasă, în oglindă, și apoi vii și-l afișezi, Allison...

– Cine arată ca ea nu are nevoie de niciun studiu, Alice, îi răspunse Teresa prietenei mele.

– Am fost de acord să vă schimbați la mine ca să mergem împreună la Emilly, dar nu apreciez astfel de glume, ripostai afișând un soi de indignare prefăcută.

– Eu, dacă mă studiez prea mult în oglindă, nu mai ies din casă..., vorbi Alice în continuare,

de parcă nu ne-ar fi auzit. Ajung să mă conving că iar m-am îngrășat, că dieta nu are deloc efect și urăsc ridurile astea fine de pe lângă ochi.

– Aici ai dreptate. Oricât fond de ten aș folosi, tot se văd. Tu cum faci să nu se observe? mă întrebă cu interes Teresa.

– Simplu: nu le am.

– E vampir! Se hrănește cu sângele bărbaților pe care îi gădesc eu pentru ea, conchise Alice.

– Și cât de des trebuie să... te hrănești?

– Des, săptămânal cel puțin...

– Păi, eu nu m-am hrănit de 5 luni!, râse insinuant Teresa.

– Poate ai noroc diseară, o consolă Alice.

– Voi ați văzut rochia mea? le întrebai ieșind din dressing cu o rochie superbă, negru cu auriu, fără spate și destul de scurtă.

– Și uite așa ni s-a dus norocul...

– Fix așa..., își plânseră de milă, în cor, prietenele mele dragi.

– Allison, cine este Thomas Beren...?

– Lasă plicul, te rog. Nu este al meu, încercăi să o conving pe Alice, care găsisse pe măsuța de cafea corespondența vecinului meu.

– Poate este viitoarea ta victimă! Tom, Tom... cine ești tu? râse Alice.

– Sau poate deja l-a mâncat și de-aia nu are la 30 de ani niciun rid! Cred și eu că nu vrei să te măriți... Vampirii nu sunt nemuritori?

– Ai dreptate, Teresa. Nu mă mărit, ca să nu schimb pampers mai târziu. Acum lasă plicul jos.

– Gata, gata... n-am făcut nimic... încă! Ups! S-a rupt...

– Teresa! Ți-am spus că nu-i al meu! Cum î dau eu rupt înapoi? mă supărai cu adevărat pe colega mea, ce rupsesse dintr-o joacă răutăcioasă corespondența vecinului meu.

Uitasem să i-o dau și acum nici că mai aveam cum...

– Faptul e consumat. Hai să vedem ce este... dacă este foarte important, i-o dăm și gata! Dacă nu...

– Dacă nu, o aruncăm, decise Alice.

– Nu aruncăm nimic. Dă-mi plicul!

Am mers cu scrisoarea pe jumătate desfăcută la baie și am stropit plicul cu apă. Apoi am mers pe terasă și am rupt o frunză din trandafirul meu japonez și am lipit-o de apa de pe plic. Am presărat chiar și puțină țărână luată tot din ghiveci, mai mult așa... pentru impresia artistică. Am mototolit puțin plicul în mâini și am ieșit în vârful picioarelor în casa scării, îmbrăcată doar în lenjerie intimă, neagră, din dantelă.

– E nebună!

– Și machiavelică! Niciodată nu mă plictisesc cu ea, îi șopti Alice Teresei, în timp ce amândouă mă urmăreau din prag.

Am îndesat plicul reconționat pe sub ușa vecinului necunoscut și am intrat în casă mulțumită de isprava mea.

– Tu chiar duci conceptul de întraajutorare la un cu totul alt nivel..., râse Teresa. Pariez că atunci când se mută cineva nou în clădire alergi să-l întâmpini cu prăjituri și dulceață.

– Puteai măcar să ne arăți și nouă ce este în plic, mă certă Alice.

– Dar nu știu nici eu. Și nu mă interesează.

O frântură de viață plictisitoare, probabil... Dacă era cu adevărat ceva important, va putea să citească și, oricum, nu va ști că a fost la mine. Va da vina pe curier și va crede că a fost udat de ploaie... Știți că întârziiem, nu?

– Da, dar oricum e bine să nu ajungi nicio-dată prima la o petrecere!

– Și nici să pleci ultima, continuai eu.

– Tu nu pleci ultima nici dacă ai vrea... sigur te așteaptă deja o nouă victimă, îmi răspunseră fetele râzând.

– Vreau și eu mascara...

– Și eu vreau puțin parfum. Pe-al meu l-am uitat acasă.

– Mă simt ca în liceu... ca atunci când intram pe stadion în rochițele de majorate și aveam pampoane bleu... toate fetele erau invidioase!

– Și băieții nu mai jucau bine tot uitându-se după noi și se enerva antrenorul...

– Pe voi chiar că vă influențează vremea de afară. Astăzi aveți nostalgie după orice. Eu am fost regina balului în liceu și am de gând să fiu și în seara asta, le-am răspuns aplicând un strop de fard auriu pe unde mi se părea că nu era destul.

– Și eu am fost, spuse Teresa.

– Eu nu... aveam acnee, se întristă Alice.

– Dar ți-a trecut. Azi nu ai. Alice, întârziiem cu adevărat! Lasă oglinda! Nimeni nu arată mai bine ca noi, nimeni!, le-am încurajat în timp ce încuiam ușa apartamentului.

Când să cobor, am scăpat cheile și m-am aplecat după ele. Pentru o fracțiune de secundă am observat că plicul îndesat sub ușa vecinului de vizavi nu mai era acolo și pe sub ușă se putea

ghici o rază de lumină. Când să plec, am avut senzația că lumina a pâlpat puțin, ca și când cineva ar fi stat chiar în dreptul ei, pe partea cealaltă.

Eram deja cu gândul la ce cocktail ne vom alege și am plecat vesele și zgomotoase la petrecere, fără să privim înapoi.

În urma noastră, ușa vecinului meu a scârțâit puțin, raza de lumină din interior s-a mărit pe podea, amestecându-se cu lumina de pe hol și după câteva secunde, cu același scârțâit surd, ușa s-a închis.

– Allison, ai ruj roșu?

– Întotdeauna! Vrei?

– Da... am așa un sentiment... sunt sigură că ne așteaptă ceva minunat!

– Noaptea e tânăra, i-am răspuns.